

ALPEADRIA 27.8. – 3.9.2019
DENÍČEK

Úterý:

Ve dvě v noci čekáme na benzínce v Budějovicích na autobus plný kamarádů, kteří v něm už tvrdě pospávají, protože nastoupili v Liberci a v Praze. Vítáme se s několika „chodícími“ kamarády, kteří vystupují značně rozlámaní. Jdu směrem ke dveřím do autobusu a přede mnou se objeví na velký nápis „Lovu zdar“. Koukám nahoru po tom tričku, komu tenhle nápis asi tak patří - a vidím Jirku Šimka. „Ty ještě lovíš – v tomhle věku – to tě to ještě baví?“ Zeptám se ho přibližně a vůbec nechápu proč tohle ze mne vyjelo. Jirka je sice rozespálý, ale hned odvětí: „No už to není, co to bejvalo, ale občas se něco najde, ty starší kusy, ty trošku chromé, co neutečou...“ Pokývám hlavou a vůbec se neodvážuji přemýšlet, kolik z nás má endoprotézy... protože noc v autobuse se i tak na nás všech určitě dost podepíše.

Středa:

Ráno po dlouhé noci v autobuse vystupujeme na parkoviště ve Villachu a vybalujeme si tašky s věcmi. „Co zas v té tašce Miri máš, že je to tak těžký? Já mám třeba jenom dvoje boty“, pochválil Zdeněk sám sebe - to jako že si hezky a úsporně sbalil. Za chvíli ho vidím stát v sandálkách u jeho kola s nášlapky a je trošku zaskočený a hodně, ale hodně smutný. Právě zjistil, že ty druhé boty na kolo nechal doma. No, to budou hezké mozoly zespoda na chodidle, myslím si. Štěstí ale stojí při něm - zachránil ho Kosťa, který mu nechal odmontovat ze svého náhradního kola obyčejné klasické šlapačky. „Když mne budeš zlobit, tak ti vezmu šlapky, tak bacha a nezkaž si to“ říká Kosťa a odchází směrem k řidičovi, který nalévá panáčky. A tak za chvíli je Zdeněk už zase klasicky usměvavý –což mu vydrží prakticky až do konce zájezdu.

Prohlížíme si městečko Villach a kostel a někteří vylezou nahoru na věž. Za chvíli mi zvoní mobil. Dáša. „Co máš v té žluté taštičce? Láďa ti koupil šatičky?“ No teda, koukají na nás z věže a vědí i co já nevím. „Nechte se překvapit“ odvětím. Přece jim nemůžu ukázat ty 2 vrtulníčky ve tvaru vosy na kočárek. „Ládo, asi jdeme pro šaty“ ... „Tohle je taky dobrý“ – no vida, konečně Láda ocení můj dárek dětem . (Předtím to byla pěkná blbost). Chtěla jsem se pochlubit ostatním a přimontovat si toho druhého modrého „vrtulníčkového“ komára dopředu na říditka na kolo, ale nejde mi to, tak oba vrtulníčky zase zabalím do taštičky.

Dál jedeme po Drávské cyklostezce, vykoukáme se v ledové řece (tedy asi nejspíš v Drávě), dál přes Arnoldstein, kde si dáváme u Turka kebab a pokračujeme přes hranici do Itálie. V hospodě u bývalé celnice si s Láďou dáváme 2 velké Radlery. Místní se baví italsky a je tam taková pěkná polední maňana... Najednou se za mnou objeví obrovské zvíře. Je to doga, ale takhle velkou jsem fakt ještě neviděla. Má snad přes 2 metry a když sedím, tak má obrovitou tlamu nade mnou. Tečou jí z ní sliny, ale je mírumilovná a vůbec o nikoho se nezajímá. Sedící Italové volají na majitele. „E laváto? - Sí, sí, certo. - Ahora Avanti“ (překládám Láďovi : je umytá? - Jasně – Tak tedy pojd' k nám). Doga si lehne do uličky od nich až k nám, takže ji celou zabere a ještě odsune okolní prázdné stolky a židle. Ještě, že můžeme od stolu přelézt přes květináče ven, jinak bychom se v té hospodě, než doga vstane, museli dost opít...asi jako dogy?

Zhruba 1km před vesničkou CampoRosso, kde je náš hotel, zastavujeme u restaurace, kde si všichni kamarádi dávají již několikáté Aperoly. Jsou už takoví rozskotačení a tak se k nim rádi připojujeme. Dnešní trasa končí po cca 40km v hotelu, kde dostáváme úžasnou italskou večeři a pak večer ještě venku za autobusem nám hezky hrají „naši kluci“ na kytary a Zdeněk na harmoniku.

Čtvrtek:

Druhý den ráno máme s děvčaty lehkou rozcvičku před snídaní. Asi ten název hotelu Spartiacque mne tak nějak podvědomě vyburcoval, že by to rozcvičení mohlo být tady „IN“. (To slovo mi připomínalo spartakiádu – ale ve skutečnosti to italsky znamená něco jako rozvodí). Mirka (průvodkyně) nám předcvičuje, pak i Irča a Sú... Přišla jsem tam zcela zdravá a zpátky odcházím a zjišťuji, že nemohu otočit krkem...

Dnešní trasa vede po cyklostezce podél Gailtálerských Alp do Tarvisia. Fotím Láďu v takové brance ve tvaru lomeného oblouku a pokračujeme k jezeru Pressegen. Jdu si zaplavat a vidím tam na vodě přibójovaný takový obrovský nafouknutý míč (má cca 2,5m v průměru) s takovou nafouklou pneumatikou pod pasem (něco jako prstenec okolo Marsu). Na téhle pneumatice stály děti, držely se nahoře na severním pólu toho míče za nějaké úchytky a moc krásně se vyblbly, jak ten míč každý nakláněl na svou stranu....Krásně se to s nimi kolíbalo, ony vejskaly a juchaly, padaly a byla to zábava se na ně i jen dívat. Ale to bych nebyla já, jen se dívat. „Jdu tam“ prohlásila jsem a plavala k míči. Moc nával tam u míče nebyl, protože i ta děcka tam zdaleka všechna nevylezla. Taková 13ti letá holčička nahoře se na mne nevěřícně podívala. „Du auch?“ – „Já, ich mochte, ja, ja, sehr viel.“ S bráškou nahnuli pneumatiku ke mně v místě kde byly úchytky a sledovali co bude. Chytla jsem se úchytky na pneumatice, i té druhé a pak mi ukázali úchytku na míči. Vymrštila jsem se z vody, zachytila i úchytku na míči, ale celé břicho jsem měla dole pod tou 50cm tlustou pneumatikou. „A was jetzt?“ Ptám se udýchaně. Naznačili že nohu „hoch.“ Zkousím to, ale marně. „Hoch, hoch, hier“- no dobře, chápu povel, ale nechápu jak to asi tak provést. Já chci, ale ta noha mi tam nechce.... Sakra. Nohu hoch, hoch.... Ještě chvíli zápasím, ale pak spadnu do vody a už nemám žádnou sílu. Potupeně a hlavně nasupeně plavu pryč. „Schade, tschüs“ slyším za sebou hošíka a pak už zase jen ten jejich šťastnej výskot. Proti plave Mirka průvodkyně, vidí mne smutnou, tak to hned ode mne schytá - stěžuji si jí, co nám to tady nabídli, když to není vůbec pro nás... a tak to Mirka jde také zkusit. Trošku, vlastně dost hodně jí zavidím, když má nohu nahoře na pneumatice, ale i ona zvolila blbý postup, protože hlavu nechala dole. Bojovala statečně, ale pak zahlásila: „já tam už nahoru nejdu, ale vlastně mi to vůbec nevádí, protože já jsem tam vlastně vůbec nechtěla.“ Přijdu smutná na břeh a říkám Láďovi, že tam nejde vylézt. „Proč by ne?“ „No nejde, tak to zkus, o co že to nedáš?“ Ani se nestačil o něco vsadit a už plaval k míči. Chytnul se horní úchytky na pneumatice, pak míče, šup a je nahoře. No teda, teď mne naštvál ještě víc, než když jsem si myslela, že to nejde. Kouknul se na mne, jestli jsem ho viděla, skočil dolů do vody a plaval zpátky. On tam vyleze, a ani se nepohoupá, no to není možné, teda fakt, já ty chlapy nechápu.

Ještě nějakou dobu chodíme po břehu a čekáme na Irenu, která přeplavala celé jezero, jestli se nám vrátí zpátky. To čekání způsobilo, že tedy mám ještě 2. pokus. Plavu k míči s Láďou, aby mi třeba nějak pomohl. Na míč se zrovna pokouší dostat za svou kámoškou cca 12letá holčina. Snaživě jí z vody povytlačím za zadek a je tam. Asi jsem si myslela, že by mi snad mohla také pomoci, ale pak mi dojde, že má tak 35kg, a že je to blbost. Jdu do toho. Vymršťím se na horní úchytku na míči a pak zaprosím Láďu. Ten mi láme mojí nohu „hoch“ do úchytky a pak se tam nahoru konečně vysápoším. WAU. Láďa se vyhoupne za mnou. Každý si zabereme naproti sobě jednu stranu na míči, zbylé holčiny jsou ve zbývajících čtvrtinách mezi námi a společně koulíme a rozhupujeme míč. Je to úžasná zábava a tak všichni čtyři hezky na střídačku společně výskáme, ječíme, smějeme se, křičíme... JUPÍ...No prostě jsme si to náramně s těma ZPéčkama užili. Tak, teď už můžeme odjet. Celá šťastná nasedám na kolo.

Co bylo dnes nového? - Objevili jsme například šroubovací zátky u Radleru – ale ty zátky se tvářily, že mají takový ten korunkový uzávěr. Když Vlášek šel za paní za pultem, jestli by mu to neotevřela, nevěřícně se na něho podívala, rozšroubovala to, a..... naprosto beze slovapodala mu do jedné ruky zpátky flašku a do druhé uzávěr. Holt pokrok nezastavíš.

Do Arnoldsteinu jsme ztratili správnou trasu okolo vody a jedeme někudy horem přes vesničky. Bohužel jsme zmátlí i Irču, Bédu a Mirku. Ve stanovený čas to k autobusu tedy rozhodně nestihneme, a tak Irena volá Standovi. Ti však také u autobusu nejsou... Láďa to pak otočil na Tarvisio a my ostatní jedeme obráceným směrem zpět k autobusu do Arnoldsteinu.

Večer v hotelu chlapi na večírku krásně hráli.

Pátek:

Další 4. den – Rafty a Kanin – původně jsem chtěla popsat jen tento úžasný zážitek, ale to si nechám na samostatné povídání, protože už takhle je to mé psaní až moc dlouhé.

Sobota:

Od hotelu vyrážíme ráno na kolech a projíždíme takovou dřevěnou bránou, co má na displeji počítadlo a tam to sčítá jednotlivé lidi, kolik jich tudy projede za sebou. Snažím se s Dášou vtěsnat vedle sebe a projet naprosto stejně, abychom jim ten počítač zmátly a tím zcela změnily statistiku ročního průměru návštěvnosti. No, a považte, ten ignorantskej počítač si toho vůbec nevšimnul, zatímco my jsme riskovaly srážku.

Jedeme překrásnou cestou po bývalé železnici, kde je celkem prý okolo 35 tunelů. Prakticky je to pořád z kopce – no nádhera... Vedlejší přítoky tvoří občas vodopádky.

Slyším za sebou: „Brouku, čekám na tebe“ – to vesele volá Sú na Toma, který je před ní a už 5 minut ji v klidu vyhlíží. – U Zuzky a jejích šťastně vytrysklých zvolání jsem si už zvykla, že se moc nepídím po logice jejich obsahu.

Vjíždíme do městečka Pontebba na náměstíčko. Usadili jsme se v jedné restauraci a dali si Weinspritz. Dali nám ale do toho plátky citronu, což mně, ani Sú nechutnalo. Zuzka citron vylovila a hodila do prázdného popelníku. „Proč to zahazuješ“ – napomenul Zuzku Tom a sebral citron z popelníku. – Když ho chtěl dát rychle do pusy a zhltnout ho, tak mu citron spadnul na zem. „Proč to zahazuješ?“ smáli jsme se a nandali mu do jeho sklenice naše všechny zbylé 3 plátky...

Dojíždíme do Chiusaforte, a tam fotím starou pumpu, která bývala vedle tratě a doplňovala vodu do parní lokomotivy. Budovy nádražiček jsou opuštěné, ale tohle jedno nádraží je předělané na skvělou restauraci. Naproti na trávníku jsou lehátka, vedle nás je nějaký mladík a připravuje nějaké dobroty – sýry, šunky, rajčátka. Tom se ho zeptal, jestli mu něco prodá, ale on řekl, že je to piknik pro nějakou skupinu. Za chvíli za námi přišel a dal nám na ubrousku plno různých nakrájených sýrů na ochutnání a popřál nám dobrou chuť. Připíjeli jsme na jeho zdraví. Se skupinkou Martičky a Haničky jsme pak sjeli dolu do města na pizzu. Dál jsme pokračovali trošku krkolomně po silnici (protože tam byla objížďka a trasa v místě železnice ještě nebyla dokončená...) do Venzone. To je moc milé opevněné městečko – na náměstí jsme viděli fotky jak to tam v r.1976 zničilo zemětřesení a dnes už je to tam zase krásně citlivě nově postavené a opravené...V hospůdce s malým dvorečkem si dáváme se Sú vino rosalino. Busem jedeme zpět do hotelu.

Diskutujeme na zádi autobusu poslední události dne. Někdo sebral Mirce Červený Merlot a vyměnil ho za bílé Chardone. „Tohle ale není krádež, to je jenom něčí blbost“, chlácholí někdo Mirku. „Třeba to prostě vypil, a už si to nepamatuje. Kdybys ty vypila celou flašku, tak si to přece také nepamatuješ.“

Neděle:

Objíždíme město Palmanova na kole mezi hradebním opevněním, kde jsme ve vodě viděli želvy. Město je klasickou urbanistickou ukázkou fortifikace 16.- 17. století. Město a opevnění navrhnul architekt Giulio Savorgnan – to on jako první vlastně vymyslel bastiony – (to jsou ty půdorysně předsunuté tvary hradeb - někdy věže, v tomto případě cípy hvězdy). Z nich se totiž lépe nahoře bránili, když lili horkou smůlu a házeli kamení dolu na Turky (tohle město nakonec o 200let později dobil až Napoleon). Koncem 16. století tyhle bastiony začali v opevňování používat i jinde. Město je v rovině, je osově symetrické – má 3 brány, vně má devíticípou hvězdu a uprostřed hexagon- pravidelné šestiboké náměstí s mnoha kavárničkami a obchůdky okolo. Dokonce i průčelí kostela je spořádaně začleněné do okolní zástavby výstavních budov. V jednom podloubí byly ukázky vozítek Vespa, která jezdila okolo roku 1946 –hlavně takové skútríčky se stříškou a třeba trojkolky s plochou pro rozvážení zboží, vypadalo to občas trošku jako pro hendikapované. (Ostatně Vespa je kultovní italská značka skútrů dodnes). Mne ale zaujaly takové jednodvéřové malé trabantíčky jen pro dva. – Vedle byla černobílá fotka Bridgit Bardot jak u stejného autíčka Vespa pózuje.

Pak na kole míjíme vykopávky. Tak tady tedy byla ve 2. století nějaká ta bitva u Aquilee, kde Marcus Aurelius porazil ty Markomany... Stavíme se v Aquilee, kde je krásný románský trojlodní kostel se zvonící, křtitelnicí a ostatními klášterními objekty. Kupujeme lístky, pán u vchodu mi hodí na ramena černý šátek, a jdeme si prohlížet baziliku. Chodíme po můstcích nad úžasnou mozaikovou podlahou,

kteřá je moc hezky restaurovaná (Ta podlaha je cca ze 3. století – je jí tedy 1700 let - WAU). Fotím si krásné vzorečky, jsou tam zvířata, pastýř ovcí, býk, výjevy ryb jako v akváriu. Fotím také dobrosrdečného delfína, i nějakou mořskou potvoru co žere nejspíš Jonáše. Pak scházíme dolů do krypty, kde jsou krásné barevné nástropní fresky na všech částech stropní klenby. (Tyto ranně byzantské malby dělali řečtí malíři z Konstantinopole. Akvileiský patriarchát, stejně jako ten v Soluni, patřil v Evropě v 9. století mezi nejdůležitější – vyslal své misionáře i k nám na Velkou Moravu. To jsme ještě byli součástí Velkomoravské říše; na konci 9. století se Bořivoj se ženou Ludmilou od Metoděje nechali pokřtít. A pak nastoupili Přemyslovci... Ve 12.-14. století se v Aquilei stali patriarchy také tři Češi z vládnoucího rodu: Svatobor -syn Spytihněva II., Mikuláš - levoboček Jana Lucemburského, a Jan Soběslav -levoboček moravského markraběte Jindřicha Lucemburského).

Nakonec venku na náměstíčku před zvonící si vyfotím na vysokém podstavci sošku Romula a Réma pod vlčicí – připomínku římských časů.

Dál na kole jedeme nekonečně dlouho ve 30stupňovém vedru po úzké kose bez stínu, po obou stranách je mělké moře, až do Grada. Ubytování máme v hotelu, jehož jméno jsem si nezapamatovala, ale byl vedle hotelu EDEN. Míjíme zaplněné placené pláže a koupeme se na klidnějším místě za velkými kameny. Pak si v přilehlé restauraci hotýlku dáváme Aperoly.

Zjistila jsem, že jsem si patrně zapomenula své sandálky od Veitnamců v hotelu, který jsme ráno opustili. „Co si nevyndáš z tašky, to nezapomeneš“ – připomene mi někdo překrásné moudro od Zdeničky Reháků.

Večer po opulentní večeři se jdeme projít do staré části Grada.

Pondělí:

Poslední ráno vycházíme pěšky k nástupišti na větší loď, která nás má odvést na ostrov Barbána. Standa nás chce spočítat, ale my se pořád hemžíme. „Chvilku zkuste stát na místě“ volá. Vyšlo mu 19 a chce jít koupit lístky. „Ne, dvacet“ zavolá Jana Spilků. „Tamhle už běží Vašek“. Koukneme se tím směrem a tam vidíme, že se kulhavým rozvážným krokem Vašík opravdu pomalinku přibližuje. „Nojo, prakticky je už tady – doufám že mu neujedeme“ poznamená někdo z davu. Zabíráme místa na horní palubě a fotíme promenádu v okolí kanálu, kde je plno zakotvených malých soukromých výletních lodí. Vybójkovanou trasou kličkujeme hlubšími místy moře k ostrovu. Když přistaneme, na uvítání zvoní zrovna zvony, protože je 10.00 a tak nás to moc hezky naladí. V kostele zkusíme fotit Marii „Barbanovou“, ale je tam takový nerudný kněz a vykáže nás ven, protože se mu nelíbí, že nemáme dost zahalená kolena. A to i přestože jsme se snažily, a navlekly si bundu abychom měly zahalená ramena. Zpáteční cesta na lodi nám utekla rychle. Projíždíme také okolo našeho hotelu, který jsme ráno vyklidili a každý se snaží identifikovat svoje okno nebo balkón. „Tome, tam na tom balkonu co jsme bydleli, hele, nezapomenuli jsme si tam ručníky?“ – zavolá Sú. „Myslíš ty bílé s jejich logem?“ zeptá se někdo vedle mne.

Vesele vystupujeme a jdeme ještě do města, protože na kolech vyrazíme až ve 13.00.

Ta ptačí rezervace Valle Cavanata byla cca 12 km od hotelu, tak potom ještě lehce popojedeme k zavřenému hotelu. Ciuzo – stojí tam psáno - už je září, takže je po sezoně. Paša s úsměvem zahlásí: „byla tam jen nějaká čůza a ještě k tomu měla zavřeno“. A tak se celí zpocení zase vydáváme zpět do Grada – dnes celkem necelých 40km.

Poslední podvečer se většina z nás na koupání schází u plážičky na kamenech. Povídám si tam ve vodě s nějakou sympatickou paní a pánem z Německa cca okolo šedesátky. Prý bydlí přesně v tom hotýlku nad námi a je to „sehr praktisch“. Ptají se odkud jsme, jestli jsme všichni už v důchodu a co jsme tam dělali a odkud kam jeli.... Říkám že jsme z Prahy – a oni na to- že jeho tatínek je z Nejdku a že mají rádi Karlovy Vary – a že také jezdí na kole. Paní se stále usmívá, a to i přesto, že u jejich vlezu do moře je pořád víc a víc lidí. Všichni jsou tam samozřejmě jen od nás z autobusu. „Kolik vás je“ zeptá se opatrně, ale statečně a s úsměvem. „Třicet“ – opáčím. „To ale tu ještě nejste všichni, že?“ „No skoro“. „A kdy odjíte?“ „Dnes večer, pak tu budete mít naprostý klid.“ Tentokrát se nad tou informací rozzáří i její manžel a když nakonec na kole večer odjídáme, tak mi moc srdečně mávají jako nejlepší přátelé.